

Sprawa C-100/19**Streszczenie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 98 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości****Data wpływu:**

8 lutego 2019 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Cour d'appel de Bruxelles, section Cour des marchés (Belgia)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

23 stycznia 2019 r.

Strona skarżąca:

Viasat UK Ltd

Viasat Inc.

Strona przeciwna:

Institut belge des services postaux et des télécommunications („IBPT”)

Interwenienci:

Inmarsat ventures Ltd

Eutelsat S.A.

I. Przedmiot i okoliczności faktyczne sporu

- 1 Inmarsat Ventures Ltd (zwany dalej „Inmarsat”) jest jednym z dwóch operatorów, którym udzielono zezwolenia na używanie w Unii Europejskiej pasma częstotliwości 2 GHz w celu dostarczania satelitarnych usług komunikacji mobilnej (Mobile Satellite Services; zwanych dalej „MSS”).
- 2 Inmarsat rozwija we wspomnianym paśmie usługę „EAN” (European Aviation Network, czy też Europejską Sieć Lotniczą), której wprowadzenie aktywnie przygotowuje, a która polega na dostarczaniu stałego, szerokopasmowego łącza

internetowego podczas lotów nad terytorium Unii Europejskiej za pomocą systemu obejmującego zarówno satelitę, jak i sieć anten naziemnych 4G, zwanych „uzupełniającymi elementami naziemnymi” (zwanych dalej „ETC”).

- 3 Inmarsat wskazuje, że zbudował naziemną stację satelitarną w Grecji i wyniósł na orbitę w dniu 28 czerwca 2017 r. swojego satelitę EAN, który zaczął działać w dniu 29 sierpnia 2017 r. W celu rozwijania swojej sieci ETC Inmarsat zawarł umowę o partnerstwie z Deutsche Telekom. Wskazuje też, że na swój wniosek uzyskał zezwolenia niezbędne do umieszczenia ECT we wszystkich państwach Unii (z wyjątkiem Rumunii), jak również w Norwegii i w Szwajcarii.
- 4 Na mocy decyzji z dnia 7 sierpnia 2018 r. IBPT przyznał Inmarsat prawo do korzystania z sześciu ETC w Belgii.
- 5 Viasat świadczy usługi satelitarne różnego typu, w szczególności, w ramach partnerstwa z Eutelsat, usługi tak zwanej łączności w trakcie lotu (Inflight connectivity; IFC) na rzecz linii lotniczych działających w ramach Unii Europejskiej.
- 6 Viasat podnosi, że usługa EAN nie odpowiada projektowi, na podstawie którego Inmarsat został wybrany przez Komisję Europejską i nie jest już zgodna z uregulowaniami europejskimi. Viasat kwestionuje w sposób ogólny wspomniane używanie pasma częstotliwości 2 GHz, które zasadniczo polega na usługach zwanych powietrze-ziemia, bez udziału satelity, a nie na satelitarnych usługach komunikacji ruchomej.
- 7 Zarzuca on ponadto Komisji, że nie przeszkodziła ona temu odejściu od projektu i wniósł w związku z tym do Sądu skargę na bezczynność w dniu 24 kwietnia 2017 r. (sprawa T-245/17, Dz.U. 2017, C 213, s. 33).
- 8 Ponadto, Viasat złożył w kilku sądach państw członkowskich odwołania od decyzji o udzieleniu Inmarsat zezwoleń dotyczących ECT, które Inmarsat rozwinął w celu świadczenia swojej usługi EAN w państwach członkowskich Unii.
- 9 W niniejszej sprawie Viasat krytycznie ocenia udzielenie przez IBPT zezwolenia na sześć ETC zainstalowanych w Belgii i wnosi o stwierdzenie jego nieważności przez cour d'appel de Bruxelles, section Cour des Marchés (sąd apelacyjny w Brukseli, wydział ds. rynków regulowanych). Eutelsat wstąpił do postępowania w charakterze interwenienta po stronie Viasat.

II. Sporne postanowienia

Prawo Unii

Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 626/2008/WE z dnia 30 czerwca 2008 r. z dnia 30 czerwca 2008 r. w sprawie selekcji i zezwoleń dotyczących systemów dostarczających satelitarne usługi komunikacji ruchomej (MSS), zwana dalej „decyzją w sprawie MSS”

10 Tytuł pierwszy nazwany „Cel, zakres i definicje” stanowi:

„Artykuł 1– Cel i zakres stosowania

1. Niniejsza decyzja (...)

tworzy wspólnotową procedurę wspólnej selekcji operatorów systemów satelitarnej komunikacji ruchomej wykorzystujących pasmo częstotliwości 2 GHz zgodnie z decyzją 2007/98/WE, na które składa się widmo radiowe od 1980 do 2010 MHz do komunikacji Ziemia–kosmos i od 2170 do 2200 MHz do komunikacji kosmos–Ziemia. Określa ona również przepisy w zakresie skoordynowanego udzielania zezwoleń wybranym operatorom przez państwa członkowskie na używanie widma radiowego przydzielonego w ramach tego pasma do eksploatacji systemów satelitarnej komunikacji ruchomej.

2. Operatorzy systemów satelitarnej komunikacji ruchomej wybierani są w procedurze wspólnotowej, zgodnie z tytułem II.

3. Wybrani operatorzy systemów satelitarnej komunikacji ruchomej otrzymują zezwolenia od państw członkowskich zgodnie z tytułem III.

(...)

Artykuł 2 – Definicje

(...) Stosuje się [...] następujące definicje:

a) »systemy satelitarnej komunikacji ruchomej« oznaczają sieci komunikacji elektronicznej i związane z nimi urządzenia zdolne do świadczenia usług radiokomunikacyjnych między ruchomą stacją naziemną i jedną lub kilkoma stacjami kosmicznymi, lub między ruchomymi stacjami naziemnymi za pośrednictwem jednej lub kilku stacji kosmicznych, lub też między ruchomą stacją naziemną i jednym lub kilkoma uzupełniającymi stacjami naziemnymi o stałej lokalizacji, w skład takich systemów powinna wchodzić co najmniej jedna stacja kosmiczna;

b) »uzupełniające elementy naziemne« systemów satelitarnej komunikacji ruchomej oznaczają umieszczone na powierzchni ziemi stacje o stałej lokalizacji służące poprawie dostępu do MSS na obszarach geograficznych w zasięgu

wpływu satelity (satelitów) systemu, gdzie nie może zostać zapewniona łączność o wymaganej jakości z jedną lub więcej stacjami kosmicznymi”.

11 Tytuł II nazwany „Procedura selekcji” stanowi:

„Artykuł 4– Dopuszczalność wniosków

1. Obowiązują następujące wymagania w zakresie dopuszczalności:

(...)

c) wniosek obejmuje następujące zobowiązania wnioskodawcy:

(i) proponowany system satelitarnych usług komunikacji ruchomej będzie obejmował obszar usług odpowiadający co najmniej 60% łącznej powierzchni państw członkowskich od chwili rozpoczęcia świadczenia MSS;

(ii) MSS będą świadczone we wszystkich państwach członkowskich dla co najmniej 50% mieszkańców i na co najmniej 60% łącznej powierzchni poszczególnych państw członkowskich w terminie wskazanym przez wnioskodawcę, w każdym przypadku nie później niż siedem lat od daty publikacji decyzji Komisji przyjętej zgodnie z art. 5 ust. 2 lub art. 6 ust. 3.

(...)”¹.

12 Tytuł III nazwany „Udzielanie zezwoleń” stanowi:

„Artykuł 7– Udzielanie zezwoleń wybranym wnioskodawcom

1. Państwa członkowskie zapewniają, że wybrani wnioskodawcy, zgodnie z ramami czasowymi i z obszarem usług, do których wybrani wnioskodawcy się zobowiązali, zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. c) oraz z prawem krajowym i wspólnotowym, mają prawo do używania konkretnej częstotliwości radiowej wskazanej w decyzji Komisji, podjętej w trybie art. 5 ust. 2 lub art. 6 ust. 3, oraz prawo do eksploatacji systemu satelitarnej komunikacji ruchomej. Informują one odpowiednio wybranych wnioskodawców o tych prawach (...).

Artykuł 8 – Uzupełniające elementy naziemne

1. Państwa członkowskie zapewniają, zgodnie z prawem wspólnotowym i krajowym, że ich właściwe władze przyznają wnioskodawcom, wybranym zgodnie z tytułem II i mającym zezwolenie na używanie widma na mocy art. 7,

¹ „Decyzja Komisji przyjęta zgodnie z art. 5 ust. 2 lub art. 6 ust. 3”, o której mowa w pkt (ii), to decyzja 2009/449/WE Komisji z dnia 13 maja 2009 r. w sprawie selekcji operatorów ogólnoeuropejskich systemów dostarczających satelitarne usługi komunikacji ruchomej (MSS), opublikowana w Dz.U. L 149 z dnia 12 maja 2009 r. Przepis ten można zatem czytać w następujący sposób: „... w terminie wskazanym przez wnioskodawcę, w każdym przypadku nie później niż [w dniu 13 czerwca 2016 r.]”.

zezwolenia niezbędne do dostarczania uzupełniających elementów naziemnych systemów satelitarnej komunikacji ruchomej na ich terytoriach.

Artykuł 9 – Monitorowanie i egzekwowanie

(...)

3. Środki określające właściwe sposoby skoordynowanego stosowania zasad dotyczących egzekwowania, o których mowa w ust. 2, w tym zasad skoordynowanego zawieszania lub cofania zezwoleń za naruszenie wspólnych warunków ustanowionych w art. 7 ust. 2, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej decyzji poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 10 ust. 4.

Decyzja 2011/667/UE Komisji z dnia 10 października 2011 r. w sprawie sposobów skoordynowanego stosowania zasad dotyczących egzekwowania odnośnie do satelitarnych usług komunikacji ruchomej (MSS) zgodnie z art. 9 ust. 3 decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 626/2008/WE

13 Artykuł pierwszy – Przedmiot, cel i zakres stosowania

„1. Niniejsza decyzja określa sposoby skoordynowanego stosowania zasad państw członkowskich dotyczących egzekwowania, mających zastosowanie do upoważnionego operatora systemów satelitarnej komunikacji ruchomej w przypadku domniemanego naruszenia wspólnych warunków dołączonych do udzielonego mu zezwolenia.

2. Uwzględniając transgraniczny charakter MSS, celem koordynacji realizowanej przy wsparciu Komitetu ds. Łączności jest w szczególności ułatwienie wspólnego poznania faktów związanych z domniemanym naruszeniem oraz jego wagi, prowadzącego do spójnego stosowania w Unii Europejskiej krajowych zasad dotyczących egzekwowania, w tym koordynacji czasowej wszelkich podejmowanych środków, zwłaszcza w odniesieniu do naruszeń o podobnym charakterze”.

Prawo belgijskie

Dekret królewski z dnia 11 lutego 2013 r. w sprawie systemów satelitarnych usług komunikacji ruchomej (zwany dalej „dekretom królewskim w sprawie MSS”) wdraża decyzję w sprawie MSS w części dotyczącej państw członkowskich. Zezwala on dwóm operatorom wybranym przez Komisję na używanie pasma częstotliwości 2 GHz.

Artykuł 1 wspomnianego dekretu królewskiego przejmuje definicje MSS i ETC zawarte w decyzji w sprawie MSS.

Artykuł 3 stanowi, co następuje:

„Co najmniej 50% ludności oraz 60% terytorium Belgii jest objętych na dzień 13 czerwca 2016 r.”.

Artykuł 8 określa warunki, na jakich operatorzy mogą instalować ETC, a mianowicie: notyfikacja, akceptacja ETC oraz przekazanie IBPT parametrów i miejsca zainstalowania ETC. Artykuł 9 stanowi, że żadna usługa uzupełniająca nie może być oferowana wyłącznie za pośrednictwem ETC. W razie awarii systemu satelitarne, wspomniane ETC nie mogą samodzielnie funkcjonować dłużej niż 18 miesięcy.

III. Stanowiska stron

A. Viasat

- 14 Viasat podnosi w szczególności, że Inmarsat miał obowiązek objęcia zakresem swoich usług „co najmniej 50% ludności oraz 60% terytorium Belgii (...) na dzień 13 czerwca 2016 r.”. W związku z tym, że powyższy warunek nie został spełniony we wskazanym dniu, IBPT nie mógł udzielić zezwolenia na ETC.
- 15 Brak spełnienia obowiązku dotyczącego zasięgu został potwierdzony, ponieważ Inmarsat wskazuje, że w tym terminie zlecił wyprodukowanie satelity i bezsporne jest, że nie został on jeszcze zainstalowany, a tym bardziej uruchomiony w taki sposób, aby objął 50% ludności i 60% terytorium Belgii. Inmarsat wyniósł swojego satelitę „EAN” na orbitę dopiero w dniu 28 czerwca 2017 r. Wspomniany satelita nie działa jeszcze jednak z punktu widzenia komercyjnego i w rezultacie Inmarsat nie mógł jeszcze aktywować systemu satelitarnej komunikacji ruchomej dostarczając MSS na paśmie częstotliwości 2 GHz.
- 16 Viasat uważa zatem, że IBPT wydał zaskarżoną decyzję z naruszeniem zasady zgodności z prawem ze względu na fakt, że system satelitarnej komunikacji ruchomej, której ETC stanowi w każdym przypadku integralną część, nie został wdrożony w takim zakresie, aby przynajmniej spełnić zobowiązanie wynikające z decyzji w sprawie MSS.

B. Eutelsat

- 17 Eutelsat dodaje, że w każdym razie, nawet przy założeniu, że Inmarsat pewnego dnia aktywuje EAN dla celów komercyjnych, to nigdy nie będzie w stanie świadczyć stałej komercyjnej usługi obejmującej co najmniej 50% ludności i 60% terytorium Belgii, tak jak jest to wymagane przez prawodawcę europejskiego. Po pierwsze, EAN jest bowiem usługą skierowaną wyłącznie do linii lotniczych o zasięgu światowym, a nie tylko do tych, z których korzystają obywatele belgijscy. Należy założyć, że klienci biznesowi lub stosunkowo zamożni, którzy chcieliby móc odpowiadać na swoje e-maile lub oglądać filmy w trakcie lotu nad Europą, nie stanowią ponad 50% ludności Belgii. Wspomniana liczba jest tym niższa, że klientela ta nie składa się w większości z obywateli belgijskich, ani

nawet z europejskich. Zakres podmiotowy usługi EAN jest więc w całkowitej sprzeczności z celami decyzji w sprawie MSS i dekretem królewskim w sprawie MSS. Po drugie, Inmarsat zmienił swój wstępny projekt i zdecydował się już nie umieszczać na orbicie satelity, którego cały niezbędny koszt odnosiłby się do MSS, lecz zaangażować mniejsze niezbędne środki w „condosat”, co skutkowało znacznym zmniejszeniem zakresu usług MSS.

C. IBPT

- 18 IBPT twierdzi, że na mocy uregulowań prawnych Inmarsat uzyskał zezwolenie na korzystanie z systemu satelitarnej komunikacji ruchomej na określonych pasmach częstotliwości, a także zostało ustanowione rzeczywiste prawo podmiotowe dla wybranych operatorów dotyczące instalacji ETC, w razie spełnienia trzech wymagań określonych w art. 8 dekretu królewskiego w sprawie MSS.

Z kolei, nie można odmówić zezwolenia na zainstalowanie ETC ze względu na niespełnienie obowiązku dotyczącego zasięgu w dniu 13 czerwca 2016 r. Z treści art. 3 dekretu królewskiego w sprawie MSS nie wynika, aby niespełnienie obowiązków wynikających z tego przepisu miało skutkować nałożeniem sankcji lub wygaśnięciem prawa do wystąpienia z wnioskiem o wydanie zezwolenia dotyczącego ETC. IBPT jest więc nadal właściwy do udzielania zezwoleń na ETC po dniu 13 czerwca 2016 r.

- 19 IBPT podnosi również, że:
- data 13 czerwca 2016 r. oraz obowiązek dotyczący zasięgu wynikają z art. 4 ust. 1 lit. c) ppkt (ii) decyzji w sprawie MSS, który dotyczy zobowiązania, jakie musi zostać podjęte przez operatora-wnioskodawcę przed jego wyborem; gdyby wybór Inmarsat miał zostać zakwestionowany, to mogłoby to nastąpić wyłącznie na poziomie Unii;
 - artykuł 21 ustawy dotyczącej statutu IBPT pozwala tej instytucji kontrolować korzystanie z udzielonych praw i nakładać sankcje na operatora, który nie spełnia swoich obowiązków, ale nie nadaje jej prawa do odmowy przyznania praw w sytuacji, gdy zostają spełnione warunki określone w dekrete królewskim; zostało to potwierdzone w art. 9 ust. 2 decyzji w sprawie MSS.

D. Inmarsat

- 20 Inmarsat również uważa, że brak poszanowania terminu nie może skutkować tym, iż IBPT nie mógłby już wydać zezwolenia na przyznane jej ETC. Dekret królewski w sprawie MSS nadaje Inmarsat prawo do korzystania z częstotliwości, które zostały jej przyznane w paśmie częstotliwości 2 GHz. Ze wspomnianego dekretu nie wynika w żaden sposób ani wygaśnięcie prawa w przypadku naruszenia terminu wynikającego z art. 3 dekretu królewskiego w sprawie MSS, ani ustanie właściwości IBPT. Żaden przepis uregulowania dotyczącego MSS nie uzależnia udzielenia zezwoleń na ETC od globalnej kontroli

zgodności z tymi regulacjami systemu MSS, którego część stanowią wspomniane ETC.

- 21 Wymaganie dotyczące odpowiedniego zasięgu, wynikające z art. 3 dekretu królewskiego w sprawie MSS, nie jest jednak pozbawione skuteczności. Wspomniane wymaganie stanowi część ram regulacyjnych i IBPT jest właściwy dla kontroli jego poszanowania. Jeżeli IBPT miałby stwierdzić, że doszło do naruszenia ram regulacyjnych przez Inmarsat, to byłby właściwy dla podjęcia działań, które uważa za odpowiednie. Hipotetyczne naruszenie przez Inmarsat harmonogramu objęcia zasięgiem nie może prowadzić do utraty właściwości przez IBPT, ponieważ to właśnie IBPT jest właściwy dla nałożenia sankcji w razie dopuszczenia się wspomnianego naruszenia.
- 22 Ze względu na fakt, że Inmarsat uzyskał zezwolenie na używanie częstotliwości w paśmie 2 GHz na poziomie Unii oraz, że harmonogram umieszczenia satelity na orbitę był identyczny w odniesieniu do całego terytorium Unii, konsekwencje wspomnianego opóźnienia nie mogą być rozpatrywane na poziomie krajowym. Komisja Europejska jest instytucją wyłącznie uprawnioną do stwierdzenia, czy doszło do utraty kompetencji przez krajowe organy regulacyjne w zakresie udzielania zezwoleń na ETC i EAN. To właśnie stanowi przyczynę, dla której Viasat wniosła skargę na bezczynność do Sądu Unii Europejskiej (sprawa T-245/17, w toku).
- 23 Ponadto, mimo, iż z opóźnieniem, satelita został ostatecznie umieszczony na orbicie, tak, iż EAN obejmuje w pełni swoim zasięgiem geograficznym terytorium Unii Europejskiej, a nawet poza nie wykracza. Obejmuje zatem całość ludności belgijskiej, choć należy również zwrócić uwagę, że wskaźnik zasięgu dotyczący ludności trzeba oceniać w świetle okoliczności, że EAN zmierza do dostarczania usług pasażerom przewożonym przez linie lotnicze. Każdy obywatel europejski, który podróżuje samolotem może mieć więc dostęp do usługi. Wymaganie wynikające z przepisów jest więc wymaganie dotyczącym zasięgu, a nie wymaganie dotyczącym rzeczywistego korzystania przez 50% ludności.

Odpowiednie władze innych państw członkowskich podzielają wspomniany punkt widzenia, ponieważ wypowiedziały się pozytywnie w stosunku do wnioskowanych instalacji ETC; żadna z nich nie uznała się za niewłaściwą ze względu na fakt, że miałyby dojść do nieprzestrzegania harmonogramu.

IV. Ocena cour d'appel

- 24 Cour d'appel (sąd apelacyjny), po pierwsze, stwierdza, że bezsporne jest, iż Inmarsat podjął w swoim wniosku zobowiązania, o których mowa w art. 4 ust. 1 lit. c) decyzji w sprawie MSS, oraz, po drugie, że zostało ustalone, iż Inmarsat nie dopełnił obowiązku zasięgu obejmującego 50% ludności i 60% terytorium Belgii na dzień 13 czerwca 2016 r., w którym to dniu jego usługa EAN jeszcze nie została uruchomiona.

- 25 Analizując zarzut Viasat dotyczący niespełnienia przez Immarsat ustalonych progów dotyczących zasięgu, cour d'appel (sąd apelacyjny) uważa, że na podstawie brzmienia art. 3 dekretu królewskiego w sprawie MSS, z którego wynikają te same progi, nie można stwierdzić od razu, czy wolą Króla było uczynić z poszanowania obowiązku dotyczącego zasięgu warunku koniecznego i uprzedniego w stosunku do wykonywania praw, które są przyznane wybranym operatorom, a w szczególności prawa do instalowania ETC w Belgii.

W celu nadania wspomnianemu przepisowi skuteczności (effet utile), należy jednak dokonać a priori jego interpretacji w tym znaczeniu.

Artykuł 3 dekretu królewskiego w sprawie MSS przejmuje wymagania dotyczące zasięgu, do których spełnienia są zobowiązani operatorzy wynikające z decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie MSS. Przepis prawa krajowego różni się jednak od przepisu art. 4 ust. 1 lit. c) decyzji w sprawie MSS w tym zakresie, że ten ostatni przepis dotyczy zobowiązania, które operator powinien przyjąć na siebie we wniosku poprzedzającym jego wybór. Artykuł 7 ust. 2 decyzji w sprawie MSS stanowi z kolei, że prawa przyznane wybranym kandydatom podlegają różnym wymaganiom, w tym dotyczącym tego, że wybrani wnioskodawcy „przestrzegają [wywiązują się z] wszelkich zobowiązań podjętych we wnioskach lub podczas porównawczej procedury selekcji”.

- 26 Z uwagi na zasadę wykładni zgodnej cour d'appel (sąd apelacyjny) jest zdania, że wykładni zakresu art. 3 dekretu królewskiego w sprawie MSS należy dokonywać zgodnie z decyzją w sprawie MSS, którą wdraża wspomniany dekret i z uwzględnieniem brzmienia, kontekstu i celów tej decyzji.
- 27 Artykuł 4 ust. 1 lit. c) decyzji w sprawie MSS stanowi, że wniosek każdego z wnioskodawców powinien obejmować następujące zobowiązania dotyczące zasięgu:
- proponowany system satelitarnych usług komunikacji ruchomej będzie obejmował obszar usług odpowiadający co najmniej 60% łącznej powierzchni państw członkowskich od chwili rozpoczęcia świadczenia MSS;
 - MSS będą świadczone we wszystkich państwach członkowskich dla „co najmniej dla 50% mieszkańców i na co najmniej 60% łącznej powierzchni poszczególnych państw członkowskich w terminie wskazanym przez wnioskodawcę, w każdym przypadku nie później niż (...)” w dniu [13 czerwca 2016 r.].
- 28 Artykuł 7 ust. 2 decyzji stanowi, że prawa objęte ust. 1 przyznane wybranym wnioskodawcom podlegają różnym warunkom, to jest „wspólnym warunkom”, między innymi warunkowi wywiązania się z wszelkich zobowiązań podjętych we wnioskach, w tym zobowiązania do objęcia zasięgiem podjętego zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. c).

- 29 Decyzja 2011/667 ustanawia zresztą skoordynowaną procedurę na poziomie Unii dotyczącą kontroli poszanowania wspomnianych wspólnych warunków.

Wspomniana skoordynowana procedura jest uznana za pożądaną z uwagi na ponadnarodowy charakter MSS, w celu „wspólnego poznania faktów” i „spójnego stosowania w Unii Europejskiej krajowych zasad dotyczących egzekwowania” (art. 1 ust. 2 decyzji). Można wnioskować z etapów przewidzianych w ramach wspomnianej procedury, że dotyczy ona a priori przypadków, w których w sytuacji, w której władze państwa członkowskiego udzieliły wybranemu operatorowi zezwolenia, wspomniane władze powzięły wiadomość o niespełnieniu jednego lub kilku wspólnych warunków, który to brak może zostać usunięty przez operatora. Procedura pozwala, z jednej strony, na koordynację i wymianę informacji pomiędzy państwami członkowskimi a Komisją, oraz, z drugiej strony, na uniknięcie sytuacji, w której zezwolenie krajowe zostanie cofnięte zanim dany operator będzie miał możliwość zaradzenia sytuacji. Ustanowiona procedura nie określa roli władz krajowych podejmujących decyzje w sprawach wniosków o udzielenie zezwolenia na ETC, która to kwestia pozostaje uregulowana w decyzji w sprawie MSS.

- 30 W niniejszej sprawie, cour d’appel (sąd apelacyjny) podkreśla, że nałożony harmonogram nie był przestrzegany i już nie może być przestrzegany. Nie można więc już usunąć braku poszanowania obowiązku dotyczącego zasięgu. W związku z tym, że naruszenia wspomnianego obowiązku już nie można usunąć, właściwsze byłoby a priori, w kontekście ekonomiki postępowania, aby właściwy organ krajowy raczej był zobowiązany lub mógł nie udzielić zezwolenia na ETC, aniżeli aby mógł decydować, że nie może brać pod uwagę wspomnianego niespełnienia obowiązku w ramach decyzji dotyczącej zezwolenia na ETC, ale mógłby to uczynić wyłącznie później w ramach postępowania, o którym mowa w decyzji 2011/667 co mogłoby prowadzić w najpoważniejszych przypadkach do cofnięcia zezwolenia. Ten sam wniosek nasuwa się z uwagi na skuteczność (effet utile), jaką należy nadać przepisom oraz skutki, jakie wiążą się ze stwierdzonym, niepodlegającym naprawieniu naruszeniu wspólnego warunku.

Cour d’appel (sąd apelacyjny) uważa, że w tym zakresie można uznać, że wybranemu kandydatowi, który nie spełniał w dniu 13 czerwca 2016 r. obowiązku dotyczącego zasięgu, o którym mowa w art. 4 ust. 1 lit. c) ppkt (ii) decyzji w sprawie MSS, nie przysługują już w rzeczywistości prawa ani do używania częstotliwości radiowych w paśmie 2 GHz, ani do wykorzystywania satelitarnego systemu komunikacji ruchomej.

Artykuł 8 decyzji w sprawie MSS ustanawia obowiązek zapewnienia przez państwa członkowskie, że ich właściwe władze „przyznają wnioskodawcom, wybranym zgodnie z tytułem II i mającym zezwolenie na używanie widma na mocy art. 7” zezwolenia niezbędne do dostarczania ETC na ich terytorium. Można w tym zakresie podnieść, że wybrany kandydat, który nie spełnił obowiązku dotyczącego zasięgu w określonym dniu, nie jest zatem objęty wspomnianym przepisem.

To w tym właśnie znaczeniu Król mógł uznać za pożądane uczynić z obowiązku dotyczącego zasięgu ustanowionego w art. 3 dekretu królewskiego w sprawie MSS warunek konieczny i uprzedni dla wykonywania praw przyznanych wybranym operatorom, w szczególności prawa do instalowania jednego lub kilku ETC w Belgii, co pozwala na uniemożliwienie, w takim przypadku, obejścia tych warunków w ramach skoordynowanej procedury, o której mowa w decyzji 2011/667/UE, którą można postrzegać jako osłabiającą skuteczność prawa oraz sankcji.

Niestosowanie sankcji w razie braku poszanowania harmonogramu przez wybranego operatora pozbawiałoby skuteczności zobowiązanie dotyczące zasięgu podjęte przez operatorów-wnioskodawców na etapie ich wyboru, podczas gdy, konkretniej, procedura selekcji uwzględniała możliwości operatorów w zakresie dostarczenia usługi MSS w ramach nałożonego harmonogramu (zob. w szczególności motywy decyzji 2009/449/WE, w przypisie 1), co mogłoby prowadzić do zakłócenia procedury selekcji i konkurencji pomiędzy operatorami.

- 31 Mając na uwadze powyższe rozważania, cour d'appel (sąd apelacyjny) stoi na stanowisku, że konieczne jest przedłożenie Trybunałowi Sprawiedliwości pytania prejudycjalnego dotyczącego wykładni art. 4 ust. 1 lit. d), art. 7 ust. 1 oraz art. 8 ust. 1 decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie MSS. Chodzi o kwestię interpretacji, której dokonanie jest w ogólnym interesie jednolitego stosowania prawa Unii, ze względu na fakt, że kwestia spełnienia, czy też niespełnienia obowiązku dotyczącego zasięgu wynikającego z art. 4 ust. 1 lit. c) decyzji w sprawie MSS może się pojawiać w podobnych kontekstach przed innymi sądami państw członkowskich Unii z uwagi na liczne, toczące się postępowania dotyczące zezwoleń udzielonych na ETC dla spółki Inmarsat przez właściwe władze krajowe w większości państw Unii.

V. Pytania prejudycjalne

- 32 Cour d'appel (sąd apelacyjny) przedkłada zatem następujące pytania prejudycjalne:
- „1) Czy art. 4 ust. 1 lit. c) ppkt (ii), art. 7 ust. 1 oraz art. 8 ust. 1 decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 626/2008/WE z dnia 30 czerwca 2008 r. w sprawie selekcji i zezwoleń dotyczących systemów dostarczających satelitarne usługi komunikacji ruchomej (MSS) należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy stwierdzono, że operator wybrany zgodnie z tytułem II wspomnianej decyzji nie dostarczał satelitarnych usług komunikacji ruchomej za pomocą satelitarnego systemu komunikacji ruchomej w dniu określonym jako ostatni zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. c) ppkt (ii) wspomnianej decyzji, właściwe władze państw członkowskich, o których mowa w art. 8 ust. 1 wspomnianej decyzji, powinny odmówić wydania temu operatorowi zezwoleń na dostarczanie uzupełniających elementów naziemnych na tej podstawie, że wspomniany

operator nie wywiązał się z zobowiązania podjętego przez siebie we wniosku?

- 2) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy przywołane przepisy powinny być interpretowane w ten sposób, że w tym samym kontekście, właściwe władze państw członkowskich, o których mowa w art. 8 ust.1 wspomnianej decyzji, mogą odmówić wydania wspomnianemu operatorowi zezwolenia na dostarczanie uzupełniających elementów naziemnych na tej podstawie, że nie wywiązał się on z zobowiązania dotyczącego zasięgu w dniu 13 czerwca 2016 r.?”

DOKUMENT ROBOCZY